

ДЕТСКА РАДОСТЪ

котацитъ. Излѣзъ, мравчице!

— Ще излѣза, — отвърна мравката, — ако ми се закълнешъ, че нѣма да ме клѣвнешъ.

— Заклевамъ се! — вдигна нагоре очи врабчето, — ако те клѣвна, да падна подъ лапитъ на най-гладния котакъ!

Мравката излѣзе. Щомъ протегна предния си кракъ къмъ китайската земя, врабчето отвори уста и налага мравката.

Като я глътна, то разпери крила и весело отлетѣ къмъ морето. Кацна върху мачтата на първия параходъ и замина за Китай. Три дни патува параходътъ мирно и тихо по океана. На четвъртия день избухна буря, залюлѣ парахода налѣво, блѣсна го надѣсно и го обърна. Съ писъкъ изхвъркна врабчето нагоре. Когато бурята отихна, отъ парахода нѣмаше поменъ. Злочестото пиле полетѣ само надъ океана. Надвечеръ стигна на единъ островъ. Той бѣше острова на праведнитъ. Тамъ живѣха най-добритъ хора на свѣта. Тѣ не знаеха що е грѣхъ — не крадѣха, не убиваха, не лъжеха, не се караха помежду си. Затуй дѣдо Господъ всѣка нощъ отваряше небесната врата, явяваше се на прага и питаше праведниците какво искатъ да имъ даде. Праведниците му казваха, какво искатъ и той имъ изпъл-

ваше молбитъ.

Врабчето кацна уморено върху гърба на единъ биволъ, който пасѣше трева край единъ бостанъ съ любеници.

— Откъде идешъ и къде отивашъ? — попита го биволътъ.

Врабчето му разказа цѣлата история.

— Колко зърна оризъ можешъ да изкълвешъ на день? — попита биволътъ.

— Десетъ! — каза врабчето.

— Не си струва за десетъ зърна да биешъ пжтъ чакъ до Китай, — поклати глава биволътъ. — Баремъ да имаше коремъ колкото любеница, разбирамъ. Поне една паница оризъ щѣше да можешъ да поберешъ.

И биволътъ застърга сочната трева.

Презъ нощъта врабчето се прибра да ношува върху едно ябълково клонче предъ колибата на единъ трудолюбивъ селянинъ. Тъкмо бѣше заспало, когато дѣдо Господъ отвори божата порта. Силна свѣтлина огрѣ земята. Врабчето се стресна и се пробуди. Отъ колибата излѣзе селянинътъ и вдигна очи къмъ небето:

— Дай ми, Господи, — помоли се той, — здраве да преора нивата си!

Тогава врабчето си рече: „Защо и азъ да не помоля дѣда Господа за нѣщо.“